In de zaak 22-75,

BERTHOLD KUSTER, ambtenaar van het Europees Parlement, wonende te Bertrange (Luxemburg), ten deze vertegenwoordigd door V. Biel, advocaat bij het Cour Supérieure de Justice van het Groothertogdom Luxemburg, en domicilie gekozen hebbende te diens kantore aldaar, 18a, rue des Glacis,

verzoeker,

tegen

EUROPEES PARLEMENT, Luxemburg, ten deze vertegenwoordigd door de secretaris-generaal H. Nord, als gemachtigde, bijgestaan door A. Bonn, advocaat te Luxemburg, en domicilie gekozen hebbende te diens kantore aldaar, 22, Côte d'Eich,

verweerder,

betreffende verzoek tot nietigverklaring van het intern vergelijkend onderzoek A/50 ter voorziening in een vacature van afdelingshoofd bij het Directoraat-generaal Commissies en Interparlementaire Delegaties,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

samengesteld als volgt: R. Monaco, Kamerpresident, A. Donner en A. O'Keeffe, Rechters,

Advocaat-Generaal: G. Reischl
Griffier: A. Van Houte

het navolgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

Overwegende dat de feiten en de tijdens de schriftelijke behandeling door partijen voorgedragen argumenten kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

1. Bij aankondiging nr. A/50 van 30

september 1974 heeft het Europese Parlement een intern vergelijkend onderzoek geopend ter voorziening in een vacature van afdelingshoofd (rang A 3) bij het directoraat-generaal Commissies en Interparlementaire Delegaties. De betrokken post was tevoren reeds vacant verklaard bij aankondiging nr. 1059 van 12 maart 1974, waartegen verzoeker eveneens beroep had ingesteld — zaak 79-74 —, dat werd verworpen bij arrest van het Hof van 19 juni 1975.

De in de officiële talen der Gemeenschappen bekendgemaakte aankondiging van vergelijkend onderzoek A/50 vermeldde — evenals de aankondiging van vacature nr. 1059 — onder de gestelde eisen „om functionele redenen grondige kennis van het Engels".

Bij brief van 18 oktober 1974 diende Küster een klacht in tegen de opening van dit onderzoek waarvoor hij zich echter wel deed inschrijven.

Toen de klacht niet werd beantwoord, stelde verzoeker op 19 februari 1975 het onderhavige beroep in.

Tezamen met het beroep vroeg verzoeker bij afzonderlijke akte om opschorting van de gewraakte onderzoekprocedure tot de uitspraak van het Hof in de hoofdzaak. Dit verzoek werd bij beschikking van de President van de Eerste Kamer dd. 25 februari 1975 afgewezen.

2. Het Hof (Eerste Kamer) heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Conclusies van partijen

Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

„— Te verstaan dat het beroep naar de vorm ontvankelijk is en tijdig is ingesteld,

— verzoeker akte te verlenen van zijn in de uiteenzetting der middelen vervatte bewijsaanbod,

ten gronde

— te verstaan dat het beroep terecht is ingesteld op de daarin aangevoerde gronden, en bijgevolg de opening van het intern vergelijkend onderzoek A/50 nietig te verklaren,

— te verstaan dat deze nietigverklaring zich uitstrekt tot elke eventueel daarmede verband houdende procedure die aan verzoeker niet kan worden tegengeworpen,

— het Parlement te verwijzen in de kosten van het geding."

Verweerder concludeert dat het den Hove behage:

„— Hem akte te verlenen dat hij zich ten aanzien van de ontvankelijkheid aan 's Hofs oordeel refereert;

— het beroep ongegrond te verklaren;

— kosten rechtens."

III — Middelen en argumenten van partijen

Verzoeker betoogt dat het tot aanstelling bevoegde gezag vóór de opening van intern vergelijkend onderzoek A/50 niet van alle feitelijk aanwezige bevorderingsmogelijkheden gebruik had gemaakt, daar immers verzoeker volgens zijn eigen superieuren voldeed aan de voorwaarden voor bevordering. Het tot aanstelling bevoegde gezag had met de opening van dit onderzoek eigenlijk de bedoeling een Engelsman op de post te benoemen, zulks in strijd met de artikelen 7, 29, lid 1, sub a, en 45 van het Statuut, en artikel 27, derde alinea, bepalende dat „geen enkel ambt mag worden bestemd voor onderdanen van een bepaalde Lid-Staat."

Bij deze onderzoekprocedure was derhalve misbruik van bevoegdheid gemaakt, hetgeen mede blijkt uit de opmerking

van de secretaris-generaal dat de post was bestemd voor een Engelsman (aanbod van getuigenbewijs), en uit het in de aankondiging vermelde systeem van cijferwaardering voor met name de bewijsstukken en het mondeling examen betreffende de „aard der werkzaamheden" en de „talenkennis". Met deze selectiewijze worden kandidaten met Engels als moedertaal bevoordeeld.

Verweerder ziet na het intussen gewezen arrest van 19 juni 1975 in de zaak 79-74 (Küster tegen Parlement) in dupliek af van de aanvankelijk opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid.

Verweerder verklaart ten gronde dat geen enkele kandidaat een volstrekt recht op bevordering geldend kan maken, en merkt voorts op dat de in de aankondiging gestelde eis van grondige kennis van het Engels niet wil zeggen dat de kandidaat Engels als moedertaal moet hebben of deze taal even goed als de moedertaal moet beheersen. Overigens is deze voorwaarde ingegeven door functionele behoeften bij het werk van de parlementaire commissies. De voorwaarde is geenszins een „verkapt middel" om een bepaalde nationaliteit te bevoordelen, doch houdt uitsluitend verband met het belang van de dienst.

Verweerder verzet zich tegen toelating van verzoekers bewijsaanbod. De secretaris-generaal had de hem toegeschreven opmerking niet gemaakt en bovendien zijn de bedoelingen van de instelling alleen af te leiden uit haar besluiten en voltooide handelingen en niet uit verklaringen van deze of gene ambtenaar.

Verzoeker zegt voor repliek dat ambtenaren misschien geen volstrekt recht op bevordering hebben, maar dat toch niet valt de betwisten dat zij daarop wel een zekere aanspraak kunnen hebben, hetgeen meebrengt dat bij de toepassing van artikel 29, lid 1, Statuut het daar bedoelde onderzoek met de uiterste zorg en met inachtneming van alle belangen van de „bevorderbare" ambtenaren dient te geschieden. Voorts kan men zich met recht afvragen of aan kandidaten die voor bevordering op de nominatie staan, bij een intern vergelijkend onderzoek zoniet een voorkeur boven de andere kandidaten dan toch een passende cijferwaardering toekomt.

De feitelijke situatie in zaak 79-74 is overigens niet gelijk aan de onderhavige: in het eerste geval ging het om de vorming van een „pool" afdelingshoofden, terwijl het vergelijkend onderzoek A/50 betrekking had op de aanwervingsprocedure voor één bepaalde post.

Verzoeker merkt tenslotte op dat volgens hooggeplaatste ambtenaren van de instelling in het huidige organigram geen post van afdelingshoofd meer beschikbaar zou zijn voor een Duitser. Derhalve zouden, in strijd met de dwingende bepalingen van artikel 45 Statuut, de respectieve verdiensten der kandidaten niet zijn vergeleken.

Verweerder zegt in dupliek dat verzoeker in zijn laatste memorie de grief over de verlangde grondige kennis van het Engels implicite heeft laten vallen, en wel zulks op grond van de in 's Hofs arrest van 19 juni 1974 in de zaak 79-74 neergelegde beginselen. Daar verzoeker dit echter niet formeel heeft gedaan, ziet verweerder zich genoopt zijn conclusies inzake deze grief te handhaven.

De grief over de beweerde schending van artikel 29, lid 1, sub a, Statuut was door het Hof afgewezen bij arrest van 12 maart 1975 in de zaak 23-74. De toen door het Hof onderzochte feitelijke situatie was gelijk aan die in casu. Het door verzoeker genoemde verschil — dat het aangevochten vergelijkend onderzoek in de zaak 23-74 betrekking had op de benoeming van vijf afdelingshoofden, terwijl het onderhavige onderzoek op slechts één post sloeg — doet niet terzake, daar de statutaire aanwervingsvoor-

waarden hoe dan ook moeten worden geëerbiedigd.

Aangaande het beweerde misbruik van bevoegdheid, wijst verweerder erop dat verzoeker op de lijst van geschikte kandidaten in de onderzoekprocedure A/50 staat en dat de verkozen kandidaat geen Engelsman is.

IV — Mondelinge behandeling

Overwegende dat partijen ter terechtzitting van 9 oktober 1975 in hun pleidooien zijn gehoord;

dat de Advocaat-Generaal ter terechtzitting van 23 oktober 1975 conclusie heeft genomen;

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat verzoeker bij beroep, ingesteld op 19 februari 1975 overeenkomstig artikel 91 Ambtenarenstatuut, het Hof verzoekt het stilzwijgend besluit van het Europees Parlement tot afwijzing van zijn klacht van 18 oktober 1974 nietig te verklaren en bijgevolg het intern vergelijkend onderzoek A/50 van 30 september 1974 voor een post van afdelingshoofd (rang A 3) bij het Directoraat-generaal Commissies en Interparlementaire Delegatie nietig te verklaren;

2 dat hij tot staving zijner conclusies aanvoert dat de onderzoekprocedure onregelmatig was, met name omdat het tot aanstelling bevoegde gezag tot de opening ervan zou hebben besloten zonder te hebben bewezen dat de in artikel 29, lid 1, sub a, bedoelde formaliteiten waren vervuld;

3 dat het tot aanstelling bevoegde gezag volgens genoemde bepaling immers pas tot het aldaar sub b bedoelde vergelijkende onderzoek binnen de instelling mag overgaan, als het onmogelijk blijkt door middel van bevordering of overplaatsing in de vacature te voorzien;

4 dat, waar verzoeker volgens het oordeel van zijn eigen superieuren aan de voorwaarden voor bevordering tot de vacante post voldeed en hij hiernaar had gesolliciteerd, zodanig bewijs niet kan worden geleverd, zodat het besluit om een intern vergelijkend onderzoek te houden, onwettig zou zijn;

5 Overwegende dat, wanneer verschillende personen voor bevordering of overplaatsing in aanmerking komen, het tot aanstelling bevoegde gezag kan bevinden dat het uit een oogpunt van dienstbelang en onpartijdigheid bij de aanwerving gewenst is een intern vergelijkend onderzoek te houden;

6 dat verzoekers standpunt erop neerkomt dat de eerst aanwezende vervanger van een ambtenaar, wiens ambt vacant is geworden, aanspraak op diens opvolging zou mogen maken, zodra uit zijn dossier blijkt dat hij over de voor vervulling van dat ambt vereiste hoedanigheden beschikt;

7 dat zowel het dienstbelang als de rechten van andere ambtenaren zich tegen zodanige aanspraak verzetten;

8 dat de omstandigheid dat de litigieuze aanwervingsprocedure betrekking had op één post en niet op verschillende posten tezamen, niet van invloed is;

9 dat de grief derhalve moet worden verworpen;

10 Overwegende dat verzoeker voorts betoogt dat de in de aankondiging gestelde voorwaarde dat „om functionele redenen een grondige kennis van het Engels wordt verlangd", niet gerechtvaardigd wordt door redenen van dienstbelang, maar een verkapt middel is om de post voor een bepaalde nationaliteit te bestemmen;

11 dat verzoeker tot staving van deze grief onder meer aanvoert dat uit de puntenwaardering welke in de aankondiging van het vergelijkend onderzoek was aangegeven voor het mondeling examen talenkennis, blijkt dat grondige kennis van het Engels, genoemd als een der vereisten voor een eventuele benoeming, doorslaggevend was;

12 dat de betrokken aankondiging om die redenen schending zou opleveren van artikel 27, laatste alinea, van het Statuut, bepalende dat „geen enkel ambt mag worden bestemd voor onderdanen van een bepaalde Lid-Staat";

13 Overwegende dat, ook al is het volgens het Statuut verboden een ambt te bestemmen voor onderdanen van een bepaalde Lid-Staat, het tot aanstelling bevoegde gezag zijn keuze bij de aanwerving van een ambtenaar niettemin kan doen afhangen van een specifieke talenkennis, die in het belang van de dienst vereist is;

14 dat in casu de bijzondere aard van de taakstelling der commissiesecretariaten die de leden der commissies bij hun werkzaamheden hebben bij te staan, kan meebrengen dat bij de aanwerving onder meer wordt afgegaan op een grondige kennis van een der nationale talen waarin die leden, afkomstig uit de nationale Parlementen der Lid-Staten, zich uitdrukken;

15 dat inzonderheid de aanwerving van een ambtenaar met een grondige kennis van het Engels kan beantwoorden aan de dienstbehoeften, ontstaan door de toetreding van de nieuwe Lid-Staten tot de Gemeenschap;

16 dat de verklaringen in de memories en tijdens de mondelinge behandeling niet de veronderstelling wettigen dat in casu noch de aard en taakomschrijving van de te bezetten post noch de dienstbehoeften aanwerving van een ambtenaar met een grondige kennis van de Engelse taal rechtvaardigden;

17 dat de bestreden aankondiging van vergelijkend onderzoek overigens met de litigieuze voorwaarde niet doelt op een dermate grondige kennis welke alleen ambtenaren met Engels als moedertaal kunnen bezitten, maar — door de expliciete verwijzing naar de „functionele redenen" ter rechtvaardiging van deze voorwaarde — duidelijk doet uitkomen dat het peil van de talenkennis in overeenstemming moet zijn met de werkelijke dienstbehoeften;

18 dat bovendien uit de overige „gestelde eisen" blijkt dat grondige kennis van de Engelse taal niet het enige criterium voor de keus van de te benoemen kandidaat vormde;

19 dat de bestreden aankondiging van vergelijkend onderzoek integendeel te verstaan geeft dat, waar een dergelijke keus slechts het gevolg kan zijn van de inaanmerkingneming van verschillende eveneens door het dienstbelang gerechtvaardigde factoren, het tot aanstelling bevoegde gezag met al die factoren rekening zal houden;

20 dat deze grief derhalve ongegrond is;

21 Overwegende dat het beroep mitsdien moet worden verworpen;

Ten aanzien van de kosten

22 Overwegende dat ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten moet worden verwezen;

23 dat verzoeker in het ongelijk is gesteld;

24 dat echter ingevolge artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering de kosten, door de instelling ter zake van beroepen van ambtenaren der Gemeenschappen gemaakt, te haren laste blijven;

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

rechtdoende:

1. **Verwerpt het beroep;**

2. **Verstaat dat elk der partijen haar eigen kosten zal hebben te dragen.**

Monaco Donner O'Keeffe

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op negenentwintig oktober negentienhonderdvijfenzeventig.

De Griffier

A. Van Houtte

De President van de Eerste Kamer

R. Monaco